

LA CAMPANA DE GRACIA

L'ANY QUE SE'N VA, Y L' ANY QUE VE.

¡Mestre, n' hi ha un tip de aquestes reules! Parlo per experiència.

ANY NOU.

ny nou, vida nova, diu lo ditxo.

¡Endavant!

¡Cóm endavant?... Endarrera voliam dir.

Perque existeix també un ditxo llatí quediu: «*Nihil novum sub sole*,» qu' es com si diguessim: res de nou passa que no haja sigut.

¡Ah! ¡Quants cambis en poch temps! ¡En poch temps quantas mutacions d' escena! Y sempre la mateixa comedia... y sempre 'l mateix desenllás!

Sempre, sempre, los catúfols de la cinia política feut lo mateix camí; los de dalt á baix, los de baix á dalt y 'lsuor del poble y la sanch del país, rajant d' ells com l' aygua que rega l' horta flori-la del *presupuesto*.

¡Bè n' hem vist de cosas en poch temps: bè n' hi ha d' anys que dihem sempre:—Any nou, vida nova: ¡bè n' es de vell aquest ditxo! Y no obstant, gracias á la rahó expressada, per vell que siga, sempre es nou.

* * *

¡Ser espanyol es ser felis! ¿qui'n dupta?

Quan s' acosta Nadal se presenta un medi, no massa segur per xó, de ferse ric de la nit al dematí:

Compran un décim, deixan passar uns quants dias roda per fi 'l bombo de la loteria, lus números traquetejan dintre: entre 'ls números hi ha també lo del seu décim ¡ay si fos mes pesat que 'ls altres!... s' obra la gola del bombo, per ella hi passa 'l número afortunat... los déu duros que s' han gastat ab lo décim, se 'ls converteixen de repent en trenta mil duros.

Compran lo gall millor de la parada, prenen los *turrons* á arrobas, los distribueixen ab gran alegria entre 'ls seus amichs, perque la distribució del *turró* significa ditxa y alegria y bona fortuna, y l' endemá van á passeig en cotxo.

¡Ja son felissos!

Y aquest senzill procediment se repeteix cad' any.

Bè es veritat que una ditxa tant complerta, no 's fa extensiva als trescents ó quatrecentos mil espanyols que tenen part ó partida en la rifa de Nadal, sino que 's limita á déu ó dotze ó vint familias afortunadas.

Pero qui 'ls quita á tots los restants lo gustarro de tirar plans anteriorment á l' estracció de la rifa?... ¿Qu' es creuen qu' es poch sabrés alló de dir: ab los trenta mil duros que haix de treure me faré una casa al ensanxe, viuré en lo primer pis, tindrè cuyner, y entregantme á qualsevol negoci als cinch ó sis anys los trenta mil se m' harán convertit en cent ó cent cinquanta mil?...

¡Ah las ilusions son de vegadas mes dolsas que las mateixas realitats!

Y si aquestas cahuen com un castell de cartas á una lleugera bufada de la fortuna, no 'ns queda encare 'l remey de posarnos al lloch dels que han tret la grossa y de pensar lo modo com la distribuiriám?...

¡Oh! si...si!... Pero á més d' aquestas emocions, tot espanyol ne té d' altres que valen tant ó mes que aquestas.

Anám á explicarnos.

* * *

S' acosta l'any nou.

—Any nou, vida nova— diu tot bon espanyol: prep rinse á novedats.

L' un any se crida «viva la soberanía nacional.» ¡S' ho creyan l' any anterior que succehís d' aqueix modo?

L' altre any se diu: «Monarquía democrática» y ja tenen una nova sorpresa.

Lo que segueix, ja truca á la porta 'l rey demócrata... A veure que tal será.

L' any que l'hi va 'l darrera ja 'l véu ferli la maleta y deixarnos sols.

Ja hi ha República.... ¡Ah! Al últim ha vingut.

Y al any següent desapareix com per art d' encantament á una bufada de 'n Pavia.

Y al any que l'hi vé al darrera, qu' es l' any 1875.... ja 'u veuen.

¡Ah! ¿Qué succehirá l' any vinent?..

Recorrém ab tanta pressa 'l camí de la vida, y es la nostra existencia tant variada, tant amena, tan plena d' emocions... que sino 'ns divertim es perque tenim un génit del diable.

Aixó de fer cada any vida nova, no passa en lloch mes d' Europa... ¡Espanyols! Alerta á no reventar d' orgull.

BATALLARAS

Pesa sobre nosaltres en aquestos moments una impressió tant profunda, que no han d' estranyar nostres lectors nostre silenci en vista dels extraordinaris aconteiximents que s' estan succehint á Espanya.

Al grau d'abatiment y de desconcert á que ha arribat l'opinió en Espanya, res hauria d' estranyarnos já.

No obstant, tot nos estranya.

Callem ja que no 's pot fer res, mes, esperém ....y veurém.

Fets històrics.

Al partit republicá, l'hi cab la gloria d' haver restablert la disciplina en l'exercit, d'haver cridat la primera reserva, d'haver donat mando actiu á generals de totes procedencias, sen se distinció de partit ni d' opinió, á fi de acabar la guerra carlista y retornar á l' Espanya la desitjada pau.

Lo partit republicá volia en Espanya l' unió de tots los homes honrats: la séva bandera donava á tots sombra de concordia: olvit del pasat en aras de la llibertat y de l'honra de la pátria.

Lo telégrafo anuncia grans nevadas per tota Espanya.

¡Quin hivern mes rigurós!...

No es estrany sent aixís que nevi dintre 'l cor de molts espanyols.

Ab aquest griso es qüestió de quedarse enrampats.

Lo capellá d' Alcabon que havia alsat un' altra partida per la Manxa, ha sigut alcanat y derrotat complertament, deixant sobre del camp uns 100 ó 110 feligresos.

Després de la derrota es fama que deya: —Aixís s' alcanza la gloria! —De lo que ha succehit no 'n tinch cap bala de plom al fetxe.

Hi havia l' altre dia grans discussions per averiguar si la *Crónica de Catalunya* tornaria á dú 'l nom de *Corona*.

¡Ja 'u sabrém aviat!

Diu un periódich que s' han enfonzat los ulls dol pont d' Enme, Galicia.

Hi ha ocasions en que perdre 'ls ulls es una gran ventura.

¿No es per exemple millor per una mare perdre 'ls ulls que contemplar las desgracias de un seu fill?

Ha sortit á la llum un folleto ocupantse de 'n Fortuny.

L' autor en ell nos fá saber que es fill de

Reus com lo gran artista: qu' ell y Fortuny son rossinyols nascuts en lo mateix niu, que han respirat las mateixas auras, etc., etc.

Un periódich local al ocuparse de las noticias biográficas del desconegut autor del folleto, retréu un quento molt felis.

«Hi havia un pobre que plé d' orgull deya: —«Entre en Rodschild y jo tenim 10 milions de duros.»

Nosaltres no podem menos de dedicar á la ciutat de Reus la següent excitació:

«Ciutat de Reus, bressol de dos grans genis. si bé n' has perdut un, l'altre es ab vida: de 'n Fortuny per la pérdua, no t'apenis que altres Fortunys vindrán tot desseguida. Per en Fortuny un monument no estrenis á altra fili teu mes alta gloria 'l crida.

Guarda del monument la suscripció, per alsarlo á D. Victor Roselló.

Carta dirigida al assessí Kulmann, lo qui vá disparar lo tiro á n' en Bismark, per un seu confrare:

«Pesth 30 de octubre de 1874.—Germá »Kullmann: No t'espantis: ta emp esa ha animat á molts personas y á mi en particular. Si no has pogut durla á efecte potser que »jo 'u logri: ta causa, ta idea es la méva. »Confio que veurás cumplir l'assumpto.

«La nova arribará al teu coneixament, sigas »allá hont vulgas: es precis que la sápigas. »Busco tant solzament l'ocasió favorable: animo donchs, ánimo y fora.

«Conservat bó: ben aviat sentirás parlar de »ton successor.

«Destrueix immediatament aquesta carta.» Si'n Bismark no *canonisa* á aquets catòlichs ab un bon *canó Krupp*, no faltarà qui 'u fassa.

MANAMENTS DE LA LLEY DEL TERSO.

Segons los fets ho atestiguan aquestos manaments son déu:

Primer: Amarás al Terso ab un amor tant intens, que per ell fins deixarás que 't naixi llana al ciatell.

Segon: Tots los atropellos que cometre 't vinga bè, sobre tot que no 't descuydis de cometre'ls en nom seu.

Ters: Santifica las festas y també 'ls dias feyners, fes que trebal in los burros mes per tú que no per ells.

Quart: Si 'ls teus pares son negres no hi tingas cap mirament: si no 'ls pots matá á disgustos, los matas de un bon hotel.

Quint: No olvidis que per algo han de servir los fusells, y sobre-tot no 'u olvidis quan cayga algun presoner.

Sisé: Quan entris á un poble busca sempre 'ls bons pamets: tractantse d' ateos y negres l' amor libre es molt corrent.

Setè: Rapinya 'l que vejis, pensa que 'l non es de Déu, que 'l Terso aquí 'l representa y que tu ets delegat seu.

Octau: Quan te clavin llenya digas ab to satisfet: —Los hem dat una tunya que no se 'n aixecan mes!

Novè: A la dona del *próxim aproximeti* bèn bé: la fruyta del hort dels altres es sempre fruyta excelent.

Desè: No desitjis may de ton probisme los béns: fet y fet val mes des'ruhirlos per quitar mals pensaments.

Aquestos manaments s'enclouhen en dos manaments no mes: lo primè es corre l' Espanya per formarse un bon paquet; y 'l segon, un cop se tinga es fuji immediatament cap á Fransa, confessarse

cada mes dos cops ó tres,
donarse á la bona vida
y esperar tranquilament
ab confiança de salvarse,
f' hora de pujar al cell

P. K.

REPICHS

¿Quina es la santa que en lo cel la fan viure
dalt del terrat?—Santa Coloma.

¿Y'l sant que Deu dona als pecadors, quan
compareixen á sa presencia?—Sant Miquel.

¿Y'l sant que nada sempra?—Sant Delfí.

¿Y un sant que may es pobre?—Sant En-
rich.

¿Y'l sant que sempre es una cosa dels altres?
—Sant Es-téva.

¿Y'l sant que gasta mes boato?—Sant Fausto.

Un sabaté de un poble qu'era molt carlí,
parlava sempre contra l'igualtat.

Per Nadal hi havia la costum de fer un re-
galo al Rector, y 'l sabaté tenia la de regalar-
li unas sabatas.

Com á carlí y tacanyo, las encarregá al apre-
nent, y aquest, poch práctic, ne féu una de
mes llarga que l'altre.

Al véureu exclama'l sabaté:—Vaya un pas-
titxo! ¿Qué no' u veus que son desiguals?

—Ay, ay! digué l'aprenent:—iNo es carlí
p r ventura 'l senyor Rector?

—Y qui ho dupta!

—Y donchs, jo he pensat que estava lo ma-
teix que vosté en contra de l'igualtat, y vel'hi
aquí!

Los capellans van fer anunciar pèl Brusi,
que desde primers d' any tornarian á dur so-
tana, mantéu y barret de teula.

Los estrangers podran tornar á posar á las
estampas que 's refereixin á Espanya lo carac-
terístich trage d' aquesta gent.

Y 'ls economistas mes minuciosos, podran
apuntar en sa cartera la següent observació:

—Lo trage de paisá de un capellá espanyol
durá d' un any y mitj á dos anys.

Dintre del art com dintre de la política ha
fet grans progressos lo género *realista*.

La *restauració* del teatro del Liceo queda
completament terminada.

Es tan bunyol com avants y es de creure
que quan las plujas l'hi hajan rentat un poch
la cara, farà encare mes fástich.

Las *restauracions* basadas en una fatxada
tant mal ideada com la del Liceo son sempre
sumament difícils.

Á Espanya estém molt civilisats, deya un
xusco: tenim *Guardia-civil*, *codich civil* y *guer-
ra civil*.

No' u tenen totas las nacions.

La *bolsa* aquestos dias ha pujat.

Pero á pesar de tot no hi havia demandas.

De modo que'l diner qu'es sempre mes po-
sitiu que no 'l paper, l'hi deva: ¡Uy.. uy...
uy...! ¡Comt' enfilas, noya, com t'enfilas!...

Pocas Pasquas com las d'aquest any haurán
estat tant d' enhorabona 'ls *restaurants*.

¡Hi ha fondas de gran oportunitat!

Es molt pobable que á Fornos hi haja un
cambi de cuyners.

A PACA.

Aixó ja de ratlla *passa*
y al mitj del cervell se 'm *posa*
el que, perque no tinch bossa
me traguesses de la *casa*
com si fos qualsevol *cosa*.

Are ton amor ja es *consa*
mentres lo meu cor se *es-quinsa*
y estich prim com una *lansa*,
puig tot jo, soch una *pinsa*,
que se arruga com la *pansa*.

Com trovar dines me *costa*
me dius noya que ets molt *casta*,
y no vols casarte... ¡basta!
puig veitj que si 'u fas á *posta*
te dich que ets de mala *pasta*.

Tu de paciencia n' tens *poca*
y un petit desdeny te *pica*,
y he sentit jo de ta boca,
que una noya que està *rica*
ha de tenir cor de *roca*.

Noya que pensa aixís, *peca*:
te conta que dich jo, *Paca*,
que l' pou te nùvis se *seca*,
y encare que *rica* y *maca*
correrás de ceca en *Meca*.

Ja 'ls joves te han pres la *mida*
com una dona de *moda*,
pér go 'l teu orgull olvida
osino, no tindrás *boda*
mentres portis esta *vida*.

Aquí la ploma se 'm *para*
puig t' he dit la vritat *pura*:
pensa bè *Paca*, y repara
que 'ls anys passen y no 's *cura*
cap arruga de la *cara*.

LLICENCIAT DEL 69.

L' Ebro ha crescut tant aquestos últims dias
de temporal que fins vá arribar á passar per so-
bre 'l pont de Logroño.

Aquest esperit d' anarquia que reyna tant
entre 'ls homes com entre las cosas es molt
horrible—dirá de segur algun home d' ordre y
sensat.

—Mirin qu' es molt! hasta 'ls rius arriban á
propassarse passejantse per sobre 'ls ponts
com si fossen personas realment.

FABULETA.

Una central d' aquellas del Padró
vá fer caure á un senyó;
y deya ab energia D. Pascual:
la *centralisació* que 'n fá de mall

R.

Un pagés d' *Aminfontaine* (Fransa) ha tro-
bat enterradas en un camp 600 monedas roma-
nas de plata.

Per ateo que siga aquest pagés, creurá ab
la *resurrecció*... de las monedas.

Los carlins del Nort van encare ab sos tra-
jes d' istiu.

Ells si que podrian dir millor que ningú:—
¡Si qu' estém frescos!

CANTARELLAS.

Por cocas á Vilafranca,
Valencia per bons melons,
per vi pur lo Priorat
y Madrid sols per *bunyols*.

F. C. G.

Lo cor humá es un misteri
que may ningú ha penetrat:
mes depressa s' hi *entraria*
si fos un bon estufat.

L. T. C.

No puch olvidá 'l petó
que al llabi 'm vás fé a la nit,
ni molt menos are, Sió,
que una *pansa* m' hi ha sortit.

O. Y O.

Dius que davant de la lluna
vaig jurarte amor etern:

donchs mira, davant del sol
te desfaig lo jurament.

D. A.

Demanas que 'm casi ab tu,
dius que grans qualitats tens.
¿Que 't pensas que no 'm recordo
que avuy som los Ignocents?

P. B.

CUENTOS

Un pagés se presenta ab una carta á la má
al mestre d'estudi.

—Fassi'l favor de veure lo que'm dihuen.

Encare lo mestre no romp lo sobre, esclama
'l pagés:

—Home, home, vagi ab cuidado ¡qué no la
podia llegir sense esqueixarla?

Un veterano tenia la manía de referir las
sévas hasanyas, vingués ó no vingués á tom.

Veus' aquí 'l medi de que 's valia.

Tot d' un plegat esclamava:

—¿Qu' es aixó? ¿No héu sentit? Sembla una
canonada!

—No hem sentit res.

—Dochs vaja, potser m' hauré equivocat...

Y á proposit de *canonadas*: en l'acció de Sant
Llorens dels Piteus, etc. etc.

Y ja la tenia armada.

Un jóve visitava ab molta freqüencia la ca-
sa de una senyoreta.

Com que may parlava de casori, la mamá
un dia vá embestirlo, dihentli.

—Escolti, Emilio, veste vé aquí á casa mè-
ya per casarse ab la noya ó ab altra intenció.

—Ah! senyora, respongué 'l jove molt seré:
ab altre intenció, ab altre intenció.

—M' estich pelant de fret, deya l' altre dia
un casat. Es un descuyt molt gran lo vostre
digué á las donas de casa séva: no 'm puch
posar lo sobretodo, perque'm llargueja: sem-
bla imposible tantas donas y que no penséu en
escursarme'l.

—Demá'l tens arreglat, diu la séva muller.

—Avuy mateix te'l escurso anyadeix la ger-
mana.

—No passi cuydado, exclama la criada.

Acto continuo, vá la senyora, talla dos pams
al sobretodo, l'hi posa cinta y 'l deixa sobre
una cadira.

A la tarde'l veu la germana, l' escursa cosa
d'un pam, pensantse que ningú se 'n havia
cuydat y 'l deixa al mateix puesto.

Mes tart la criada 'l véu, ne talla cosa de
un pam també y 'l deixa allí mateix.

L'endemá hi vá l'home, y en lloch de sobre-
todo 's troba ab una jaqueta de torero.

En un quartel un tinent arresta á un soldat.
Un sargento veterano compleix l'ordre con-
duhintlo al calabosso.

¡Ira de Dèu! exclama 'l soldat refunfunyant
¡Arrestarme á mí! ¡No sab per ventura que jo
soch de la mateixa fusta de que 's fabrican los
tinents!...

—Si noy; diu lo sargento: tindrás rahó 'l
dia en que 's fassan tinents de fusta.

Dos joves alts y bèn plantats, deyan un dia:
—Vaya! Nosaltres dos fém goig: som lo que
se'n diu uns grans homes.

—Poch á poch jo tinch alguns centímetros
mes que tu.

—Francament, noy, es l' únich que tens de
massa.

Deya un golut:

—No sé com hi ha ningú que 's casa. A mi

la sola idea de tenir que partirme cada dia 'l diná ab un altre 'm mataria.

Un revenedor de grans l' endemá de casarse ab una dona, qu' ell se creya que l'aliviaria molt despatxant á la botiga, aná á fer una diligencia.

Mentres l' amo era fora, entra un carreter, contracta dugas quarteras de blat de moro, ne tira una al carro y dihent: «Ja vindré per l'altra y ho trobarem» empren la marxa.

—Qué tal, diu lo marit al tornar á la botiga.

—Hi venut dugas quarteras de blat de moro.

—Y 'ls quartos?

—Se 'n ha endut una y 'ls pagaré quan vinga per l' altre.

—Pero, noya ¿tu 'l coneixes?

—No.

—Y donchs? ¿Qué no véus que pot no tornar...?

—Si: que no torni: ell mateix, ¿no n' se ha deixat una quartera? Tant hi perderá ell com nosaltres.

EPICRAMAS

Mossen Comellas demana sempre pèl cult caritat, y á fé á mes de un tarabana la tal patronya ha enganvat.

Pero bèn mirat no ment, puig del que la gent l'hi dona vol un polisson decent comprarne á la majordona.

Id. y C.ª

Tenia un pobre cessant las solas tant foradadas, que hasta 's mudava las mitjas sense treure 's las sabalas.

D. E.

—Jo en lo teatro he fet papers qu'en Romea no ha fet may.

—¿Quins has fet?

—Lo de comparsa veyas si ell may ho ha estat!

T. DE S.

Disputavan ab passió parlant sobre 'ls anys d' edat, un qu' era sabi advocat y un burro procuradó.

—Tu noy ets mes vell que jo.

—T' equivocás, y perdona.

—¿Com que no? l' hem feta bona!

Jo 'n tinch trenta... y tu?...

—Borrell

á trenta un burro es mes vell que á cinquanta una persona.

F. T.

—¿Es aquí 'l marqués d' Estrella?

—No: aquí es lo marqués de Oviedo.

—Donchs vaig bèn errat de comptes

—No, que vá errat de marquesos.

R.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 'ls ciutadans Ralip, Guilera, Dos amichs, Dos escabellats y Gos de Mar.

Son arreglables las que han remés los ciutadans Mata-barrets y Caballero Artagnan.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, fúels d' endevinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Sisort. Insertarém la pregunta.—Un pintayre No pot anarhi res.—Mauxaire. Lo geroglífich si pot compondre 's ab signos d' imprenta queda admés: lo restant exceptuada la fuga de vocals, no vá prou bé.—Visnet de un frare. Tampoch nos agrada.—Guilera. Una pregunta, epigrama y cantarelles bé: lo demés no 'n paríem.—Ralip. Aprofitarém lo quento y l' anagrama.—Auell. Hi anirá lo primer simíl.—Aragonés catalá. Lo mateix que 'l seu problema.—Roberto il Diavolo. Per mort de Déu, home: no 'ns envihi cosas copiadadas d' altres puestos, que aixó d' apropiarse lo dels altres fa carli y nosaltres no 'n som.—Mata-barrets. Per las solucions vá fer tart: de lo restant no podém aprofitarne mes que una pregunta y 'l problema matematch.—Kiu-Kreu. Bè per la pregunta y 'l càlcul.—Dos galls. Es fluix lo que 'ns oviaan.—Pastia de meda y C.ª. La solució de la xarada es

molt vella: lo demés no va.—Idem etc y C.ª. Los sonets son poch purificats: la xarada peillosa.—Dos ximplés. Hi anirá 'l primer quento y combinarém l' anagrama.—Laus libi Crospis. Si no tot, aprofitarém alguna cosa: en lo que 'ns demana per rahons especials, no podém complaire'l.—D. Miá y Net. L' anagrama es aprofitable pero en una nova forma.—Ciutadans Dos Amichs Un Trempat de Reus, Un fray, Manrol, Faigpióm, Quimet, M. P. Sabadellench y Enrich Xarau. Lo qu' envian aquesta setmana no fá per la Campana.—Amrol. Lo sonet es poch purificat: lo quento que versifica, es molt vell.—Dos escabellats. L' poesia encare que bèn versificada conte una idea massa adolzenada: insertarém anagrama, cantarelles y pregunta.—Pere Botero. Igual que la seva fuga de vocals y l' anagrama.—D. Jordi. Farém lo mateix ab la seva fuga-xarada; lo demés no.—Vicentó. Hi anirán los geroglífichs: lo demés ja 'u veu.—Pau dels Timbals No podem aprofitar mes que la primera cantarella.—Còmich d' Horta. Hi anirá 'l sal del caball.—...!! Si desitja contestació sobre lo que 'ns diu de la setmana passada, repeteixi l' envio: no ho hem trobat: la segona pregunta hi anirá.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª SALT DEL CABALL Y ENDAVINALLA:

Jo so 'l nom de un cabecilla

que varen afusellar:

al lleó, lleopart ó tigre

com á mi 'ls pòls nomenar;

Jo so aquell que per pochos quartos

solch donarte molt: bons talis;

mon bon pot mol bé aplicarse

al cabecilla Savalls.

GARNICER.

2.ª GEROGLIFICH.—Sobre punts res hi ha escrit.

3.ª FUGA DE VOCALS:

Uns menjan turróns dels fins

y los altres d' Alicant,

mes lo que toca al carlins

sols menjan tot remugant.

4.ª FUGA DE CONSONANTS:

Per Tolsanis y per Nadal

cada ovella á son corral.

5.ª PREGUNTA 1.ª.—La germana de la mèva viuda.

6.ª Id. 2.ª.—Los mestres de casas.

7.ª ANAGRAMA.—Robas—Sobra—Obras—Brosa—Arbós—Boras—Sobar.

8.ª XARADA 1.ª.—Se-vi-lla.

9.ª XARADA 2.ª.—A-gus-ti-na.

10.ª ENDAVINALLA.—Taula de diacar.

Ha endavinat tolas las solucions lo ciutadà Aquell; tolas menos la 1.ª, Ralip; menos las 1.ª, 2.ª, 4.ª y 9.ª, Aragonés

SALT DEL CABALL.

ta	ne	llor,	si	Jo al	xo	e	rè
mi	ga al	ble	sa	hi ha	tur	re	tei
ab	no	ga	Nort.	no	nal	so al	molt
qua	temps	ra	gent	ció	vés	ta 'l	re
Ser	que	Pas	ro'l	has	eu	A	go
la	y es	tria	ya	ti	y	que	per
es	qu'en	tur	som	pa	xa,	cri	re
pèl	á	tran	ca	y	que	la	dei

FARINETAS DE BADALONA.

GEROGLIFICH.

catalá; las 3.ª, 6.ª, 8.ª y 10.ª, Roberto il Diavolo, las 3.ª, 5.ª, 7.ª y 10.ª, Sisort, las 3.ª, 4.ª, 5.ª y 10.ª, Un pintayre, las 3.ª, 5.ª, 6.ª y 10.ª, Mata-barrets, las 3.ª y 5.ª; Un esquiroi y la 10.ª no mes, Manxaire y Visnet de un frare.

FUGA DE VOCALS,

n c.p p.l.t v.n l.s p.nt.s,

n d.sp.ll.t v.nt l. r.b.,

n c.g. v.nt l.s ll.r.s

.s n c.rl. q. v.nt l.h.n.r.

PERE BOTERO.

FUGA DE CONSONANTS.

A.e.ia a.a.a.a,

a.e.a a.a.a.a.

TRANQUILS DEL HOSPICI.

(La solució en lo próxim número.)

CALCUL ARITMETICH.

Un pare digué á son fill: Quan vares neixe, jo tenia doble edat que ta mare; avuytu tens la quinta part de la mèva y 'l ters de la d' ella: y quan tindrás lo doble de la que are tens, tindrás lo ters de la mèva y la mitat de la seva.

¿Quans anys tenia 'l noy, quan aixó l' hi deya son pare?

AQUELL.

ANAGRAMA.

Un tot de la mèva tot

are jo 'ls vaig á contar:

un dia que ma quitxalla

pareixian tot de gats

per lo soroll y l' escandol,

ella cremada hi aná

y agafant al qu' está tot

que es lo qui no corra tant

vá darli nata tant tot,

que fins á mí 'm va cremá.

Per cástich vaig condemnarla

á tenir que rumiar

los cinch tots del anagrama

que cinch lletras té en total:

De tant rumia no menjava

y se 'm va morir de fam.

DOS BALIGA-BALAGAS TARRASSENCHS.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quina es la cosa tant delicada que ni sisquiera pot anomenarse sense que 's trenqui?

AQUELL.

2.ª ¿Quinas lletras hi ha al abecedari que l' una siga la mes curiosa y l' altra la mes aristocrática?

PAPANATAS.

(La solució en lo próxim número.)

XARADA

La dos-hu que tres-prima es

quart-quart y molt fastigosa,

sentne tot era ditxosa

puig que feyan molts dinés,

Estant un dia ab l' Ambrós

dihent l' hu-cinch de una amiga

vá una cinch-hu, la pessiga

y l' hi arrenca un xiscle gros.

DOS AMICHS.

II.

La primera'es una tot,

la segona també u' es:

de hu no 'n trobas mes qu' un,

de dos sols un en un verb.

DOS ESCABELLATS.

ENDAVINALLA.

Tinch am y no pescó may

linch una polsa y no 'n menjo,

linch boca, m' empasso vi

y no me 'l bech, ni abell penso.

Si algun cop pèl coll m' agafas

no m' escanyas y 't serveixo

¡Apal si no m' endavinas

lector, pots dir qu' ets un cero.

PAU DELS TIMBALS.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, A TAULES, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.